

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Praha 6, Bělohorská 2428/203, IČ 25110161, proti **žalované: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2014, čj. ČOI 105774/14/O100/2200/14/Hl/Št,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2014, čj. ČOI 105774/14/O100/2200/14/Hl/Št, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*krajský inspektorát*“), ze dne 18. 8. 2014, čj. ČOI 92108/14/2200 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) bylo rozhodnuto tak, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. a) a h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“ nebo „*ZOS*“), a to porušením § 3 písm. c), § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Podle § 24 odst. 10 písm. d) byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalované ze dne 7. 10. 2014, čj. ČOI 105774/14/O100/2200/14/Hl/Št (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“) změněno prvoinstanční rozhodnutí tak, že uložená pokuta byla snížena z částky 250.000,- Kč na 220.000,- Kč. Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Žalobce se žalobou ze dne 8. 12. 2014, Krajskému soudu v Plzni doručenou prostřednictvím datové zprávy dne 9. 12. 2014, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované i rozhodnutí prvoinstančního.

Povinnosti při prodeji výrobků a poskytování služeb jsou upraveny zákonem o ochraně spotřebitele.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné z následujících důvodů. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, aniž pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, žádné ze správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a obě tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech. Napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena nepřiměřená pokuta.

Žalobce měl za to, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení jeho práv jakožto účastníka řízení, a to zejména na právu řádného a úplného přezkumu rozhodnutí správního orgánu a na právu brojít proti postupu správních orgánů.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí vznesl žalobce konkrétně tyto námitky. Prvoinstanční rozhodnutí je věcně a právně nesprávné, neboť prvoinstanční správní orgán nedostatečně přihlédl k polehčujícím okolnostem. V důsledku toho uložil pokutu, která je nepřiměřená skutečnému stavu věci.

Při rozhodování o výši pokuty prvoinstanční orgán postupoval podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, jež obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen při stanovení výše pokuty přihlídnout, tj. k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání a jejich následkům a okolnostem, za nichž byly správní delikty spáchány. Prvoinstanční správní orgán se však dle žalobce s výše uvedenými hledisky dostatečně nevypořádal.

Žalobce se ohradil proti postupu, kdy správní orgán, pokud nemůže hodnotit hlediska spáchání správního deliktu v neprospěch účastníka řízení, přijme závěr, že tato nebude hodnotit vůbec, a dále proti postupu, kdy jsou v prvoinstančním rozhodnutí zmiňovány pouze skutečnosti, které svědčí v neprospěch žalobce. Správní orgán je povinen zjistit dostatečně skutkový stav a vyhodnotit všechny okolnosti spáchání správního

deliktu, a to jak ty, které svědčí ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. Opačným postupem, který prvoinstanční správní orgán zvolil, byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalobce zastával právní názor, že při hodnocení závažnosti správních deliktů mají být hodnocena veškerá kritéria svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Prvoinstanční správní orgán neuvedl a nevyhodnotil v případě správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kolik položek v každém jednotlivém případě bylo při kontrolním nákupu účtováno, což je dle názoru žalobce důležitá informace pro vyhodnocení způsobu spáchání správního deliktu a jeho následku. Tato skutečnost měla být zohledněna v případech, kdy byl účtován jeden výrobek s cenovým rozdílem, ve prospěch žalobce, což prvoinstanční orgán zcela opominul a porušil tak zásadu materiální pravdy.

Na str. 14 prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán uvedl, že „*v neprospěch účastníka řízení byl vzat významnou měrou způsob spáchání správního deliktu, kdy porušení této povinnosti bylo v období 14. 11. 2013 - 14. 12. 2013 zjištěno při čtyřech kontrolách (provozovnách) z pěti provedených, tj. u 80 % kontrol. Tato skutečnost svědčí o tom, že účastník řízení nevěnuje dodržování dané povinnosti takovou pozornost, jakou by měl věnovat, a svědčí o systémovém pochybení a selhávání vlastních kontrolních mechanismů v podnikání účastníka řízení týkajících se daného porušení a zákonitě musejí mít výrazný vliv na výši uložené pokuty.*“ Žalobce v odvolání poukázal na kontroly správního orgánu provedené v daném období, tj. od 14. 11. 2013 - 14. 12. 2013, a sice např. na kontrolu ze dne 21. 11. 2013 v žalobcově provozovně v Čáslavi, kontrolu ze dne 12. 12. 2013 v provozovně v Havířově, kontrolu ze dne 18. 11. 2013 v provozovně v Pardubicích, kontrolu ze dne 22. 11. 2013 v provozovně v Praze 6 (Vypich), kontrolu ze dne 15. 11. 2013 v provozovně ve Svitavách, kontrolu ze dne 20. 11. 2013 v provozovně v Ústí nad Labem a kontrolu ze dne 21. 11. 2013 v provozovně ve Zlíně, při kterých nebyly zjištěny nedostatky. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že úvaha prvoinstančního správního orgánu je nesprávná.

Obdobně prvoinstanční orgán vzal v neprospěch žalobce způsob spáchání správního deliktu dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, když porušení této povinnosti bylo zjištěno v období 14. 11. 2013 - 25. 11. 2013 při 3 kontrolách z pěti provedených, tj. u 60 % kontrol. Prvoinstanční správní orgán uvedl, že tato skutečnost svědčí o systémovém pochybení a selhávání vlastních kontrolních mechanismů v podnikání žalobce týkajících se daného porušení a zákonitě musejí mít vliv na výši uložené pokuty. Tato úvaha prvoinstančního orgánu je dle žalobce zcela nesprávná.

Pokud se jedná o hodnocení následku v případě správního deliktu dle § 12 odst. 1 ZOS, měl žalobce za to, že prvoinstanční správní orgán hodnotil skutečnosti, které jsou známkou skutkové podstaty daného správního deliktu. Bez jejího naplnění by správní delikt nebyl spáchán a nebylo by možné pokutu uložit. Prvoinstanční správní orgán se tak dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Tohoto zákazu se dopustil správní orgán též při určení závažnosti správního deliktu, kdy zohlednil různé způsoby porušení § 12 odst. 1 ZOS (str. 15 prvoinstančního rozhodnutí).

Stran hodnocení způsobu spáchání správního deliktu ohledně porušení § 3 ZOS a dle § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. b) ZOS, pak prvoinstanční orgán uvedl,

že tento nebyl vyhodnocen v neprospěch či prospěch žalobce, neboť správní delikt byl spáchán typickým způsobem, a to užitím nekalých obchodních praktik. Dle žalobce je takový postup prvoinstančního orgánu nesprávný, jelikož správní orgán je povinen při určení výměry pokuty k jednotlivým zákonným kritériím přihlídnout a tato řádně podle konkrétních okolností případu hodnotit. Pokud se jedná o způsob spáchání správního deliktu, je možné např. zkoumat, zda šlo ze strany žalobce o jednání úmyslné či nedbalostní, a vyhodnotit tento způsob buď ve prospěch či v neprospěch žalobce při rozhodování o výši pokuty.

Pokud se jedná o možnosti odstranitelnosti škody, pak prvoinstanční orgán vůbec nezohlednil zavedený systém žalobce, v rámci kterého může spotřebitel zakoupené zboží buď vrátit, nebo upozornit na cenový rozdíl, který mu je bez dalšího uhrazen. V systému žalobce jde o tzv. „záruku vrácení peněz“, kdy i zákazník, který si koupí jakékoliv zboží, je oprávněn „vyjádřit se, že ho nechce“ a toto zboží vrátit oproti vyplacení kupní ceny, kterou za zboží uhradil. Tento systém je prvoinstančnímu orgánu znám a je z jeho strany zcela ignorován, neboť dosud ze strany prvoinstančního orgánu nedošlo k prověření, zda v praxi funguje. Dle žalobce byla prvoinstančním rozhodnutím porušena zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu.

Žalobce měl za to, že prvoinstanční orgán postupoval v rozporu s ustálenou soudní judikaturou, dle níž je *„řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“* Z judikatury dále vyplývá, že *„jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, čj. 4 As 14/2005-84).

Žalobce si je vědom toho, že skutečnosti zvažované v jeho prospěch by nemohly zastřít skutečnost, že delikty byly spáchány, nicméně z hlediska přiměřenosti výše uložené pokuty je správní orgán povinen věnovat pozornost a důkladně se zabývat i těmito skutečnostmi. Tím, že výše uvedené skutečnosti nebyly zohledněny, byl žalobce zkrácen na svých právech. S ohledem na charakter uvedených nedostatků se žalobce domnívá, že se jedná o vady, které nebylo možno zhojit rozhodnutím žalované jakožto odvolacího orgánu. Postup žalované je nesprávný, nebyly pro něj splněny zákonné podmínky a byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení.

Vůči napadenému rozhodnutí vznesl žalobce tyto konkrétní námitky. Napadené rozhodnutí je věcně a právně nesprávné, spočívá na nesprávném právním posouzení věci, nemá náležitosti stanovené zákonem a byla jím uložena zjevně nepřiměřená pokuta. Současně žalobce odkázal na námitky, které uplatnil v rámci odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které dle něj vykazovalo takové vady, které nebylo možné zhojit rozhodnutím žalované vydaným v odvolacím řízení. Žalobce má za to, že v daném případě bylo možné rozhodnutí toliko zrušit a vrátit je prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná se dle žalobce nezabývala odvolacími námitkami řádně a odpovědně a nevypořádala se s nimi dostatečně. Postupem žalované tak byla porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení a žalobci bylo odňato právo na řádné projednání věci.

Žalovaná uvedla, že *„nemůže souhlasit s odvolatelem v tom, že by bylo postupováno tak, že když není možné určité hledisko hodnotit v neprospěch odvolatele, není toto hledisko hodnoceno vůbec. Kritéria pro určení výše sankce je možné hodnotit buď ve prospěch pachatele nebo v jeho neprospěch nebo ani v jeho prospěch ani v jeho neprospěch (...).“* Žalobce v tomto směru opět poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, čj. 4 As 14/2005-84, v němž se stanoví, že *„řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“* Z rozsudku dále vyplývá, že *„jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“*

Žalobce navíc v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukázal na skutečnosti, které bylo na místě zvážit při úvaze o výši pokuty a které by zajisté byly hodnoceny v jeho prospěch, jako např. záruka vrácení peněz, na kterou žalobce opakovaně upozorňuje, po spotřebiteli není vyžadováno, aby reklamaci uplatnil těsně po účtování, může ji uplatnit kdykoliv poté, kdy chybné účtování zjistí, a to i s větším časovým odstupem. Pro případ, že dojde k nesprávnému účtování, má spotřebitel právo žádat na žalobci, aby chybu v účtování opravil a nahradil mu vzniklou škodu.

Žalobce se cítil být zkrácen na právech, když mu byly přičítány k tíži pouze kontroly ze dvou krajů České republiky, přestože žalobce provozuje po celé České republice celkem 118 filiálek a přestože v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukázal i na kontroly konané v těchto filiálkách, při nichž nebyly zjištěny nedostatky. Pokud se prvoinstanční orgán chtěl zabývat myšlenkou, že žalobce nevěnuje dodržování dané povinnosti dostatečnou pozornost a že to svědčí o systémovém pochybení a selhávání vlastních kontrolních mechanismů v podnikání žalobce, pak měl vzít v úvahu i kontroly na jiných provozovnách, když tato skutečnost měla mít *„výrazný vliv na výši uložené pokuty“*.

Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že *„pokud jde o poměr nesprávně účtovaných výrobků k výrobkům zahrnutým do kontrolních nákupů, odvolací orgán uvádí, že se v procentuálním vyjádření jednalo o necelá 3 % nesprávně účtovaných výrobků (nesprávně bylo účtováno 6 výrobků z 219 výrobků zahrnutých do pěti kontrolních nákupů učiněných při kontrolách řešených v tomto správním řízení).“* Žalobce měl za to, že tato úvaha žalované je nesprávná, neboť žalovaná měla hodnotit procentuální vyjádření nikoliv v souhrnu, ale toliko ve vztahu ke každému nákupu zvlášť.

Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že v případě hodnocení následků musí dát žalobci *„částečně za pravdu, když uvedl, že není možné v neprospěch žalobce zohlednit, že došlo ke zkrácení práva spotřebitele na řádnou informaci o ceně prodávaných výrobků, kdy spotřebitel byl nucen učinit další úkony ke zjištění ceny, nadto měl ztíženou“*

možnost překontrolovat si správnost účtování, ohledně potravin v nálevu pak, že byl spotřebitel uveden v omyl, neboť spotřebitel očekává, že údaje deklarované prodávajícím jsou pravdivé, u těchto výrobků se nejedná o jednoduchý matematický výpočet, kdy měrná cena slouží k porovnání ceny u balení totožného sortimentu, avšak odlišné velikosti. Všechny tyto skutečnosti jsou typickým následkem předmětného správního deliktu, jsou zpravidla platné pro všechna obdobná jednání a jsou důvodem, proč byla přijata daná právní úprava.“ Žalobci však není zřejmé, zda vůbec a jak se toto projevilo ve výši uložené pokuty.

Žalobce setrval na názoru, že se prvoinstanční orgán řádně nevypořádal s hlediskem způsobu spáchání správního deliktu, neboť správní orgán je povinen při určení výměry pokuty přihlídnout k jednotlivým zákonným hlediskům a tato řádně podle konkrétních okolností případu hodnotit. Nelze se ztotožnit s názorem žalované, že se jedná o způsob spáchání pro daný správní delikt typický, a proto ho není možné hodnotit.

S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí žalované trpí stejnými vadami jako rozhodnutí prvoinstanční, je věcně a právně nesprávné, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Postupem žalované byla porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 2. 2. 2015, v němž nejprve zrekapitulovala žalobní námitky. K nim poté uvedla, že žalobce uplatňuje obdobné námitky, jaké již uplatnil ve svém odvolání. Žalovaná měla za to, že výše sankce byla řádně odůvodněna, byly zohledněny veškeré okolnosti případu a uložená pokuta je přiměřená. Žalovaná se dle svého názoru řádně vypořádala se všemi námitkami uplatněnými v odvolání a vady rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo možné zhojit v odvolacím řízení. Žalovaná předně odkázala na napadené rozhodnutí, přičemž argumenty obsažené v žalobě nepokládala za dostatečně důvodné pro zrušení napadeného rozhodnutí. Navrhla proto žalobu zamítnout.

Dále však doplnila, že má za to, že se správní orgán řádně vypořádal se všemi kritérii pro určení výše sankce stanovenými v § 24b odst. 2 ZOS a tato řádně vyhodnotil. Daná kritéria je nepochybně možné vyhodnotit jak ve prospěch pachatele, tak v jeho neprospěch, či ani v jeho prospěch ani v jeho neprospěch. Pokud není v určitém kritériu shledána polehčující ani přitěžující okolnost, neboť jsou skutečnosti podřaditelné pod určité kritérium pro daný správní delikt typické, neznamená to, že by se správní orgán takovým kritériem nezabýval. Nepřihlídnutí ke kritériu ani ve prospěch, ani v neprospěch pachatele je možným způsobem hodnocení. Takový postup správního orgánu je zcela v souladu s právními předpisy i s ustálenou judikaturou. Všechny okolnosti případu byly zváženy a vyhodnoceny, v daném případě však správní orgán neshledal žádnou polehčující okolnost, což nemůže znamenat nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí.

Pokud jde o hodnocení, kolik položek bylo v každém jednotlivém případě při kontrolním nákupu účtováno, žalovaná se nedomnívá, že by se takové hodnocení odlišovalo od hodnocení, které učinil správní orgán (ve smyslu vlivu na výši uložené pokuty, v souhrnu by takové hodnocení bylo shodné). Žalobce nesprávně účtoval celkem 6

výrobků z 219 výrobků zahrnutých do kontrolních nákupů (což představuje necelá tři procenta nesprávně účtovaných výrobků), což nebylo hodnoceno ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce. Žalovaná nepovažuje takové číslo za natolik nízké, aby bylo možné takovou skutečnost vyhodnotit ve prospěch žalobce, avšak nebylo ani natolik vysoké, aby mohlo být hodnoceno v jeho neprospěch. Daná právní povinnost je porušena již při nesprávném účtování jednoho výrobku, proto ve prospěch žalobce nemůže být vzato, že svou povinnost neporušil ještě více. Nadto porušení § 3 písm. c) ZOS bylo shledáno na více provozovnách, což svědčí o tom, že se ze strany žalobce nejednalo o ojedinělé pochybení a že žalobce nevěnuje dodržování této povinnosti takovou pozornost, jakou by mu věnovat měl.

Pokud jde o samotný způsob spáchání správního deliktu, nebyly shledány žádné přítěžující ani polehčující okolnosti. Žalobce na regálu uváděl jinou (nižší) cenu, než následně účtoval. Přičtením této skutečnosti k tíži (či k dobru) žalobce by došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Správní orgán se kritériem způsobu spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS řádně zabýval a řádně ho vyhodnotil. S ohledem na intenzitu spáchání správního deliktu bylo toto kritérium hodnoceno v neprospěch žalobce.

Co se týče námitky, že v období od 14. 11. 2013 do 14. 12. 2013 proběhly i kontroly v jiných regionech, při kterých nebyla zjištěna žádná pochybení, žalovaná sdělila, že úvaha správního orgánu týkající se přítěžující okolnosti spočívající ve spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS na čtyřech z pěti kontrolovaných provozoven v daném období zahrnovala pouze výsledky kontrol učiněných v oblasti územní působnosti inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že taková úvaha není úplně nejvhodnější, neboť by měla být zohledňována spíše celková situace žalobce. Žalovaná intenzitu spáchání správního deliktu následně hodnotila z hlediska toho, zda pochybení bylo zjištěno v jednom či ve více případech, neboť i pouze jediný případ nesprávného účtování je porušením povinnosti podle § 3 písm. c) ZOS. Pokud k porušení povinnosti došlo ve více případech, jedná se o zjevnou přítěžující okolnost. Taková skutečnost svědčí o tom, že žalobce nevěnoval dostatečnou pozornost dodržování dané právní povinnosti, i o tom, že jeho kontrolní mechanismy nebyly dostatečné, že se tak nejednalo o ojedinělé porušení. Obdobně tomu je, i pokud jde o porušení povinnosti podle § 12 odst. 1 ZOS.

Pokud jde o následky porušení § 12 odst. 1 ZOS, žalovaná jasně uvedla, že zohlednění některých skutečností v neprospěch žalobce není možné, neboť by tím byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání. Jedná se totiž o typické následky daného porušení (orgán prvního stupně přičetl k tíži žalobce, že došlo ke zkrácení práva spotřebitele na řádnou informaci o ceně prodáváných výrobků, kdy spotřebitel byl nucen činit další úkony ke zjištění ceny, nadto měl v takovém případě ztíženou možnost překontrolovat si správnost účtování; ohledně potravin v nálevu pak bylo v neprospěch žalobce orgánem prvního stupně vzato, že spotřebitel byl uveden v omyl, neboť očekává, že údaje deklarované prodávajícím jsou pravdivé, měrná cena slouží k porovnání ceny u balení totožného sortimentu odlišné velikosti, přičemž výpočet měrné ceny není jednoduchý). Z důvodu nemožnosti hodnotit uvedené skutečnosti v neprospěch žalobce byla žalovanou snížena výše uložené pokuty, žalovaná k následku správního deliktu v tomto ohledu nepřihlédla ani v neprospěch, ani ve prospěch žalobce. Různost způsobu

porušení povinnosti dané § 12 odst. 1 ZOS žalovaná považuje za individualizovanou okolnost případu, přičemž žalobce se daného porušení dopustil více způsoby, z nichž některé jsou vzhledem ke skutečnostem popsaným v rozhodnutí správního orgánu závažnější a jiné méně závažné.

Stran zkoumání míry zavinění, žalovaná poukázala na to, že žalobcem spáchané správní delikty jsou založeny na tzv. objektivní odpovědnosti, správní orgán tedy není povinen zkoumat míru zavinění. Bylo vycházeno z toho, že se jednalo o nedbalostní jednání, což považuje správní orgán za typickou míru zavinění u daných správních deliktů, proto nedbalost nehodnotí jako polehčující okolnost. Prokázaný úmysl by pak byl výraznou přítěžující okolností.

Žalovaná se vypořádala i s námitkami žalobce týkajícími se tzv. záruky vrácení peněz. Správní orgán k této skutečnosti nepřihlíží jako k polehčující okolnosti, neboť je povinností žalobce nahradit spotřebiteli škodu, která mu nesprávným účtováním vznikla. V daném případě je to navíc spotřebitel, který musí vyvinout určitou aktivitu, aby mohlo dojít k náhradě škody - spotřebitel si musí zapamatovat cenu, která byla uvedena u výrobku, následně musí na účtence (příp. při účtování) kontrolovat, zda mu nějaký výrobek není nesprávně účtován, dále musí vynaložit minimálně svůj čas k tomu, aby žalobce upozornil na nesprávnost účtování. Odstranitelnost újmy je tak jednoznačně problematická. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že spotřebitel může uplatnit svůj nárok na náhradu škody i s časovým odstupem, neboť i v takovém případě bude nutná výše uvedená aktivita spotřebitele.

[IV] Původní rozhodnutí krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, čj. 30 A 152-2014 – 49 (dále též jen „*rozsudek krajského soudu*“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku mj. konstatoval, že důvodným byl žalobní bod namítající porušení zákazu dvojího přičítání, konkrétně ve vztahu určení závažnosti správního deliktu skrze zohlednění způsobů porušení § 12 odst. 1 ZOS. K tomu soud uvedl: „*Prvoinstanční správní orgán skutečně uvedl, že „při určení závažnosti správního deliktu taktéž zohlednil různé způsoby porušení ust. § 12 odst. 1 ZOS“. Tím však došlo k postupu, kterým byl porušen zákaz dvojího přičítání, neboť to, co je znakem skutkové podstaty správního deliktu, nemůže být správním orgánem zároveň vnímáno jako znak jeho (= správního deliktu) závažnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 4 As 33/2010 – 103; k dispozici na www.nssoud.cz). Žalovaná však toto pochybení nenapravila a napadené rozhodnutí tak bylo zatíženo vadou způsobující jeho nezákonnost. V tomto směru proto nebylo možné jinak než uzavřít, že žaloba byla důvodná.“. Ostatní uplatněné námitky byly shledány nedůvodnými.*

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované rozsudek krajského soudu zrušil (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, čj. 8 As 167/2016 – 25) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud vytkl krajskému soudu, že „*neodůvodnil, v čem mělo spočívat vytrýkané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť pouze konstatoval, že „[p]rvoinstanční správní orgán skutečně uvedl, že „při určení závažnosti správního deliktu taktéž zohlednil různé způsoby porušení ust. § 12 odst. 1 ZOS“. Tím však došlo k postupu, kterým byl porušen zákaz dvojího*

přičítání, neboť to, co je znakem skutkové podstaty správního deliktu, nemůže být správním orgánem zároveň vnímáno jako znak jeho (= správního deliktu) závažnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 4 As 33/2010-103; k dispozici na www.nssoud.cz)“.

[11] Druhá z citovaných věť je sama o sobě přirozeně správná (to ostatně nijak nezpochybňuje ani stěžovatelka). V ní obsažená argumentace se však zcela míjí se zjištěním krajského soudu shrnutým ve větě předcházející. Jinak řečeno, jen z toho, že správní orgán zohlednil při svém rozhodování různé způsoby porušení zákona, neplyne, že by tím porušil zákaz dvojího přičítání.

[12] Odůvodnění krajského soudu ve vztahu k uvedené žalobní námitce tak obsahuje pouze nejasný odkaz na rozhodnutí správního orgánu a arbitrární závěr, že se správní orgán dopustil dvojího přičítání. Ten však není možné podrobit přezkumu; nelze zjistit, na základě jakých úvah k němu krajský soud dospěl. Současně je přitom významné, že se nejednalo o formální otázku – řádné přezkoumání vznesené námitky, představující jednu ze stěžejních žalobních námitek, mohlo vést k jinému závěru o důvodnosti žaloby. Rozhodně přitom nelze dovodit, že by obsah správního spisu a žalobní argumentace přednesená ve vztahu k zásadě dvojího přičítání samy o sobě závěr o opodstatněnosti této námitky natolik předurčovaly, že by bližší odůvodnění ze strany soudu pro svoji očividnou správnost nevyžadovaly.“. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zavázal krajský soud, aby v dalším řízení námitku, pro kterou rozhodnutí žalovaného zrušil, vypořádal řádně a srozumitelně, to jest uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě nichž o této námitce rozhodl.

[V] Nové rozhodnutí krajského soudu

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaná ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvoinstanční správní orgán rozhodnutím ze dne 18. 8. 2014, čj. ČOI 92108/14/2200, rozhodl v souladu s § 67 a násl. správního řádu tak, že žalobce porušil právní povinnosti uvedené v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, tím, že:

- dne 14. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Lochotínská 1108/18, 301 00, Plzeň, kde podniká (dne 18. 3. 2014 bylo provedeno došetření), nesprávně účtoval cenu výrobku zakoupeného do kontrolního nákupu, a to 1 ks držák na truhlík, když tento účtoval částkou 9,90 Kč, namísto správně 5,- Kč, čímž došlo k rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele vyjádřeným finanční částkou + 4,90 Kč,

- dne 25. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Josefa Růžičky 1226, 337 01, Rokycany, kde podniká, nesprávně účtoval cenu výrobku zakoupeného do kontrolního nákupu, a to 1 ks pivo Pilsner Urquell multipack (8 x 0,5 l), když tento účtoval částkou 199,- Kč, namísto správně 189,- Kč, čímž došlo k rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele vyjádřeným finanční částkou + 10,- Kč,

- dne 9. 12. 2013 v provozovně „Kaufland“, Chebská 713/16, 353 01, Mariánské Lázně, kde podniká, nesprávně účtoval cenu výrobku zakoupeného do kontrolního nákupu, a to 1 x 150 g Losos filet uzený, když tento účtovala částkou 79,90 Kč namísto správně 46,90 Kč, čímž došlo k rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele vyjádřeným finanční částkou + 33,- Kč,

- dne 14. 12. 2013 v provozovně „Kaufland“, Suková 23, 301 00, Plzeň, kde podniká, nesprávně účtoval ceny výrobků zakoupených do kontrolního nákupu, a to 1 x 1,445 kg uzené vepřové koleno z kýty, když tento účtoval částkou 144,40 Kč, namísto správně 101,- Kč; 1 x 1,415 kg uzené vepřové koleno z kýty, když tento účtoval částkou 141,40 Kč, namísto správně 98,90 Kč; a 1 x 1,235 kg uzené vepřové koleno z kýty, když tento účtoval částkou 123,40 Kč, namísto správně 86,30 Kč, čímž došlo k celkovému rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele vyjádřeným finanční částkou + 123,- Kč,

přičemž v celkovém součtu všech výše uvedených případů došlo k rozdílu v účtování vyjádřeným finanční částkou + 171,- Kč (po zaokrouhlení) v neprospěch spotřebitele (rozdíl + 170,90 Kč), a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele;

dále porušil právní povinnosti stanovené v § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, tím, že:

- dne 14. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Lochotínská 1108/18, 301 00, Plzeň, kde podniká, užil nekalých obchodních praktik, a to konkrétně obchodní praktiku klamavou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, tím, že užil údaj o ceně výrobku: Vyhřívaný potah do auta, resp. údaj o deklarované - procentuální slevě - „levnější, ušetříte 20%“ - vztahující se k uvedenému výrobku způsobem, který mohl uvést spotřebitele v omyl, a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS,

dále porušil právní povinnosti stanovené v § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, tím, že:

- dne 14. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Sokolovská 1019/148, 360 01, Karlovy Vary, kde podniká, neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 14 druhů prodáváných výrobků, a to 1 bal. / 3 ks dětské body, 8 ks chlapecké plavky, 1

bal. / 5 párů sada dámských ponožek, 12 párů froté ponožky, 2 ks tepláky zn. Puma, 11 párů plážová obuv dámská („žabky“), 4 páry pantofle, 2 páry dámské pantofle s uzavřenou špičkou, 2 ks dámské pyžamo, 204 ks lahvové pivo Primátor ležák 11°, 7 ks husa mražená 3800g, 5 ks kachna mražená s droby 2300g, 14 ks filé z aljašské tresky hluboce zmražené (1000g), neboť uvedené výrobky nebyly označeny prodejní cenou,

- dne 14. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Lochotínská 1108/18, 301 00, Plzeň, kde podniká, neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 16 druhů prodáváných výrobků, a to plastové lžičky, masážní houba do koupelny, náprstky, univerzální odkapávač s přísavnou destičkou skládací, škrabka, hřeben, samolepky na obkládačky, malá dárková taška, kancelářská guma, skleněná lahvička se silikonovými zátkami, pouzdro na MT z plastu, párátko, kelímek plastový, přívěsek na klíče, brož a vlajka a dále neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 37 druhů nápojů (piv), u kterých byl spotřebitel seznámen pouze s cenou nápojů (piv), přičemž údaje o ceně za vratné zálohované obaly nebyly u těchto výrobků (nápojů) uvedeny,

- dne 14. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Lochotínská 1108/18, 301 00, Plzeň, kde podniká, neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 9 druhů balených potravinářských výrobků nacházejících se v nálevu, a to pikantní čalamáda ADY (hmotnost 320 g, pevný podíl 190 g), čalamáda Znojmia (hmotnost 330 g, pevný podíl 165 g), Hamé Hradišťanka (hmotnost 330 g, pevný podíl 175 g), Hamé červená řepa (330 g, pevný podíl 180 g), Červené zelí Znojmia (hmotnost 640 g, pevný podíl 360 g), Luciferova řepa Machland (hmotnost 670 g, pevný podíl 390 g), Kysané zelí Znojmia (hmotnost 640 g, pevný podíl 360 g), Fazole Vitac d'Oro (hmotnost 400 g, pevný podíl 225 g) a Červené fazole Bonduelle (hmotnost 400 g, pevný podíl 250 g), neboť údaj o měrných cenách nebyl správně propočten,

- dne 25. 11. 2013 v provozovně „Kaufland“, Josefa Růžičky 1226, 337 01, Rokycany, kde podniká, neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 2 druhů prodáváných výrobků, a to Zelí červené kyselé (500 g) a Víno Ryzlink rýnský (0,75 l), neboť uvedené výrobky nebyly označeny prodejní cenou a dále neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 31 druhů nápojů (piv), u kterých byl spotřebitel seznámen pouze s cenou nápojů (piv), přičemž údaje o ceně za vratné zálohované obaly nebyly u těchto výrobků uvedeny, a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. h) téhož zákona.

Za to byla žalobci uložena podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, úhrnná pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Nekalé obchodní praktiky jsou upraveny v § 4 zákona o ochraně spotřebitele.

Dle § 24 odst. 7 písm. a, h) zákona o ochraně spotřebitele, prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3 [(písm. a)], informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 [(písm. h)].

Dle § 3 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, povinností prodávajícího je prodávat výrobky ve správné hmotnosti, míře nebo množství a umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost těchto údajů (písm. a), prodávat výrobky a poskytovat služby v předepsané nebo schválené jakosti, pokud je závazně stanovena nebo pokud to vyplývá ze zvláštních předpisů anebo v jakosti jím uváděné; není-li jakost předepsána, schválena nebo uváděna, v jakosti obvyklé (písm. b), prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu (písm. c); prodávající nesmí po spotřebiteli v souvislosti s použitým způsobem placení požadovat poplatek převyšující náklady, které prodávajícímu v souvislosti s tímto způsobem placení vznikají (odst. 2).

Dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informaci o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit (odst. 1); informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že: a) cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, b) stanovení ceny závisí na okolnostech, na nichž ve skutečnosti nezávisí, c) v ceně jsou zahrnuty dodávky výrobků, výkonů, prací nebo služeb, za které se ve skutečnosti platí zvlášť, d) cena byla nebo bude zvýšena, snížena nebo nezměněna, i když tomu tak není, e) vztah ceny a užitečnosti nabízeného výrobku nebo služby a ceny a užitečnosti srovnatelného výrobku nebo služby je takový, jaký ve skutečnosti není (odst. 2); stanovení odstavce 2 se vztahuje obdobně i na informace o způsobech stanovení cen. (odst. 3).

Dle § 24b zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Soud dospěl k závěru, že důvodným byl žalobní bod namítající porušení zákazu dvojího přičítání, konkrétně ve vztahu určení závažnosti správního deliktu skrze zohlednění způsobů porušení § 12 odst. 1 ZOS.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 25/2006 – 78 (k dispozici na www.nssoud.cz) dospěl mj. k závěru, že „kritérium závažnosti protiprávního jednání jako hledisko pro úvahu o výši trestu (§ 8 odst. 4 zákona o regulaci reklamy) vyžaduje posoudit konkrétní intenzitu naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu.“ Kasační soud dále zdůraznil, že „(...) judikatura správních soudů (...) již v řadě ohledů užila jako teoreticko-doktrinní východiska principy, jež nezpochybnitelně ovládají oblast trestněprávní. Při bližším pohledu na kritéria stanovená zákonem o regulaci reklamy pro ukládání trestu (závažnost jednání, způsob, doba trvání a následky [zvýraznění provedl krajský soud]) lze zjistit, že věcně naplňují zhruba to, co v trestním právu znamená pojem „společenské

nebezpečnosti“ (srov. § 3 odst. 2 trestního zákona). Jde tedy o vyjádření kritérií charakteru a stupně materiální stránky konkrétního správního deliktu, které umožňuje správnímu orgánu konkretizovat nebezpečnost spáchaného deliktu, a tím naplnit zásadu adekvátnosti trestu (tj. požadavek jeho individualizace). Přitom v teoretických pracích z oblasti trestněprávní (např. Novotný O. a kol.: *Trestní právo hmotné, I. Obecná část*, 3. vyd., Praha, Kodex, 1997, str. 131) se kupříkladu uvádí, že pojem „nebezpečnost trestného činu pro společnost“ by mohl být nabrzen například výrazem „závažnost trestného činu“; kritérium „závažnosti“ protiprávního jednání v oblasti správního trestání proto vyjadřuje sepětí deliktu s konkrétní mravní, sociální a politickou realitou v podobě chráněných zájmů. Charakter závažnosti je pak dán především povahou obrožených nebo zasažených objektů deliktu, jakož i povahou samotného jednání. V úvaze o trestu pak musí být vyjádřeno, kde se z hlediska rozpětí typové nebezpečnosti nachází konkrétní nebezpečnost (závažnost) správního deliktu.“.

Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány těmto požadavkům nedostály.

Prvoinstanční správní orgán na str. 15 svého rozhodnutí předně konstatoval, že „při určení závažnosti správního deliktu taktéž zohlednil různé způsoby porušení ust. § 12 odst. 1 ZOS“, aby v obecné rovině pokračoval, že „u jedné skupiny výrobků nebyla cena uvedena vůbec, zatímco u druhé skupiny nebyly (...) správně propočteny měrné ceny“. Prvé pochybení považoval prvoinstanční správní orgán za „nepochybně závažnější“, neboť „není-li u výrobku uvedena cenová informace žádná, nemůže si spotřebitel vytvořit ani přibližnou představu o tom, za jakou konečnou cenu je výrobek vlastně nabízen“. Stran druhého typu pochybení správní orgán dospěl k závěru, že ke zjištění faktické ceny výrobku je zapotřebí „nelehký matematický propočet“. Ve svých úvahách pak krajský inspektorát pokračoval v tom smyslu, že „úplná absence informace o ceně je tak pro spotřebitele spojena s mnohem většími obtížemi“, zatímco „v druhém případě spotřebitel jakousi představu o měrné ceně výrobku získá a výrobek tak zpravidla zakoupí“. Závěrem odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí konstatuje, že „uvedené rozdíly byly správním orgánem při vyměřování pokuty zohledněny, přičemž následky absence jakékoli informace o ceně byly připočteny společnosti (= žalobce) k tíži“.

Adresát rozhodnutí se tak dle názoru soudu dozvěděl pouze to, co je naprosto zřejmé – totiž, že při absenci ceny se spotřebitel nedozví, kolik předmětný výrobek stojí (pokud se nezeptá), zatímco v druhém případě se ceny může dobrat, byť skrze matematický propočet. Takové odůvodnění však neobsahuje ono požadované vyjádření, kde se z hlediska rozpětí typové nebezpečnosti nachází konkrétní nebezpečnost (závažnost) postihovaného správního deliktu. Správní orgán pouze popsal objektivní stránku správního deliktu (= neuvedení ceny, resp. špatný propočet měrné ceny), tedy znak jeho skutkové podstaty, a bez dalšího ji zároveň posoudil jako znak jeho závažnosti pro účely určení výše sankce. Z hlediska určení výměru pokuty je však nutno hodnotit nejen to, jaké následky byly správním deliktem způsobeny, ale též jakou měly intenzitu. To však správní orgán neučinil, čímž byl porušen zákaz dvojího přičítání, neboť to, co je znakem skutkové podstaty správního deliktu, nemůže být správním orgánem zároveň vnímáno jako znak jeho (= správního deliktu) závažnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 4 As 33/2010 – 103; k dispozici na www.nssoud.cz). Žalovaná však toto pochybení nenapravila a napadené rozhodnutí tak bylo zatíženo vadou

způsobující jeho nezákonnost. V tomto směru proto nebylo možné jinak než uzavřít, že žaloba byla důvodná.

Naopak, nedůvodnými byly shledány ostatní uplatněné námitky. K tomu soud předesílá, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, mj. uvedl: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými správními orgány v odůvodnění jejich rozhodnutí, jak bude dále uvedeno.

Předně, jen některé námitky byly žalobcem dostatečně specifikovány tak, aby bylo možné o nich konkrétně rozhodnout. Řada tvrzení ustala v rovině obecné (namítáno *„nedostatečné vypořádání se“*, *„opomenutí“*, či *„nesprávné úvahy“*) a nebylo tak možné na ně reagovat jinak než obecně. O námitkách, které žalobce upřesnil, soud uvážil následovně.

Soud se nedomnívá, že by správní orgány zjistily skutkový stav nedostatečně. Všechna pochybení byla podrobně popsána v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí, kterým z tohoto pohledu nelze nic vytknout. Ostatně, i sám žalobce uvádí, že si je vědom toho, že skutečnosti zvažované v jeho prospěch by nemohly zastřít skutečnost, že delikty byly spáchány.

A stejně lze konstatovat jak ve vztahu k hodnocení okolností svědčících ve prospěch i neprospěch kontrolované osoby (= žalobce), tak ve vztahu ke všem ostatním správními orgány hodnoceným skutečnostem. Až na výše popsané porušení zákazu dvojího přičítání se správní orgány dostatečně a správně vypořádaly s posouzením všech relevantních skutečností. Z řečeného rovněž vyplývá nedůvodnost námitky nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, neboť žalobci bylo přesvědčivě vyjeveno vše, na základě čeho mu byla uložena sankce, jejíž výše byla rovněž přesvědčivě odůvodněna. O tom svědčí i to, že žalobce se závěry správních orgánů poměrně obsáhle polemizuje v žalobě. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Soud rovněž nesouhlasí s tím, že by se žalovaná nezabývala *„řádně, dostatečně a odpovědně“* odvolacími námitkami. Žalovaný správní orgán reagoval na odvolací námitky odpovídajícím způsobem, přičemž reflektoval míru jejich obecnosti i konkrétnosti. I zde soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Za těchto okolností soudu nezbylo, než konstatovat částečnou nezákonnost napadeného rozhodnutí a jako takové ho zrušit ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem i nákladů řízení o kasační stížnosti. Na výrok soudu nemá vliv mezitímní úspěch žalované v řízení před Nejvyšším správním soudem, ale úspěch žalobce v řízení, kterým se věc končí před krajským soudem. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 3.000,- Kč, což odpovídá částce zaplaceného soudního poplatku za žalobu (i žalobcově specifikaci požadovaných nákladů řízení). V řízení o kasační stížnosti žalobci žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. ledna 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu